

ההצגה הישראלית, שני גברים שחוררים ובחורה בלונדית. הבחורה הוציאה מארקה אודם והחלה רושמת על הפלאקאט. אשורב ואליאס התקרבו וה' שלושה החלו לברוח. על ה' פלקאט היה כתוב יחי אל-פתח. הישראלים פתחו במירדה אחרי השלושה והצליחו לתפוס את הבלונדית כי היא באה מאחת מארצות סקנדינביה וכי הכירה באיטליה את אחד הבחורים ש' היו איתה ומתוך ספורט השת' פה גם היא אשורב ואליאס החליטו לקחת את הבחורה ב' ימים והרביצו בה ציונות. ה' סקנדינבית שוכנעה והסכימה להיות אורחת של הישראלים ב' הצגה.

העיתונאי יצחק דוי
הירושלמי, שהפך לאחרונה לכותב תכניות לטלוויזיה הישראלית, עומד כנראה להכנס ב' רצינות לעולם הסרטים. מפקים חשובים מנהלים בעצם ימים א' לה משא ומתן עם הירושלמי על הפקת סרט לפי שלושה סר' פורים מתוך קובץ הסיפורים שפירסם לא מכבר, לפיתוחו של בור.

כשהימים יהודיים עושים
ברית-מילה לילדיהם, הם עושים זאת לפי כל כללי הדת ה' יהודית אבל קצת יותר שמח. אז כשערכו השבוע ווג היפים אמריקאיים השייכים לשבט של הרב **שלמה קרליבך**, ברית-מילה לזוג התאומים שנולדו ל' הם, היה באמת שמח: הרבי נ' גן בגיטרה, החסידים שרו ו' רקדו והשימחה הגיעה לשיא כאשר ניתנו השמות לנימולים: **שבח בן-מקור ונחת רוח**.

כאשר נפגשים אנשי
טלוויזיה מחוץ לשעות העבודה הם מתחרים ביניהם. **דן שי** דון, **יאיר אדוני**, **שמעון טסלר** ו**יצחק שתי**, שבילו במלון נאות-מידבר בבאר-שבע, החליטו לערוך תחרות. ה' תחרות נערכה בבריכת המלון. על המשתתפים היה לחצות את הבריכה בצלילה. ניצח שמעון טסלר שזכה בבקבוק ויסקי.

הפתעה נעימה נגרמה ה'

לאיד. טלפנית לקצנשטיין מכפר-אתא, ולרובינשטיין מ' חולון, ולנהוראי מכפר-סבא, ולנמרוד יפעת מתל-אביב, ו' לרתי בריאון מחיפה, וכן ל' כמה ידידים כמו **מנחם ברינ' קר** מירושלים, ו**בר-קדמא** מתל-אביב. שאלתי אותם. אם בביתם שמחו לאיד. כמו כן שאלתי את אמי ואת שכני ו' הובר ל', כי היו כמה בתים בישראל שלא שמחו לאיד. אבל אחד שאליו לא טלפן גורי היה הרב **ניסים** שהכרנו ל' רגל השנה החדשה: „המאורעות האחרונים ששיאם היה מותו של נאצר נושא מצריים, במקום ו' בצורה שהתרחשו, אות ומופת הם להשגחת אדוני על עמו, ש' לא הוסרה מעלינו.“

זה קצת מאוחר אולי, אבל עדיין מלמד משהו. זה קרה ביום שבו נתכנסה ממשלת ישראל להחליט על משלוח מזון ותרופות לנפגעי מלחמת האזרחים בירדן. פתאים עזב **משה רייך** את הישיבה בהתג' צלו שיש לו משהו דחוף לע' שות. הוא לא אמר מה. חבריו היו בטוחים שקרה משהו. הסוד נתגלה להם למחרת היום, כאשר הופיעו תמונות לרוב של משה רייך עומד ליד גשר-אלנבי ב' שעת מעבר שיירת העזרה ל' ירדן.

בראיון שערך השבוע עם עורך הארץ **יאיר קוטלר,** נשאל שהתחבורה **שמעון פרס** אם נכונה הקביעה כי

בר-יחם וליפשיץ
השחקן הישראלי ראובן בר-יחם (משמאל), המשחק בסרט האמריקאי המוקדן עתה בארץ, „סיפנת התופת“, בתפקיד של מתנדב ארץ-ישראלי למשימה סודית במלחמת העולם השנייה לפריצת מחסום של אוניות גרמניות על האי מלטה, והצייר אורי ליפשיץ, המוכר בזמן האחרון בשעות חפאיו שלו, סטייקים ב' סטייקיה ליד פתח-תקווה, נפגשו במסיבה שנערכה השבוע בתל-אביב. כטוב ליבם בוויסקי, ערכו ביניהם תחרות צחק.

פרק בלתי ידוע בחייו
של **מורים אברהם כהן**, הידוע יותר בשם „הגנרל בעל שני האקדחים“ — היהודי ה' בריטי שהפך לידיים ומסייעם של המהפכנים הסינים, ונפטר לפני שבועות מספר בלונדון, גילה העיתונאי **אורי דן** ש' נפגש עימו לפני שנתיים. „מס' חבר כי בין השאר היה כהן קשור לסין האדומה גם בע' בותות אהבה. סגנית נשיא סין, **סונג צ'ינג לינג**, בתו של **סון יאט סון** אבי המהפכה הסינית החדשה, היתה מאוהבת בכהן והיא אף שהומינה אותו לכוא לבקר בסין האדומה. כי אשר נשאל אברהם כהן באיזו שפה דיבר עם הסינים, השיב: „דיברתי אנגלית ואף היו כמה מיקרים שהשתמשתי באדיש.“

מלחה אותו טראומה ששמה משה רייך. השיב עליך פרס: „השכלתי הפסיכואנליטית הרבה יותר מוגבלת משל אלה המ' ייצרים תיאוריות כאלו.“

איפה היו הכוחות ה'
עיראקיים בעת הטבח שנערך ב' מלסטינים בירדן? כשהחל הטבח, התקשר **יאסר עראפאת** עם מפקד הכוחות העיראקיים ב' אל-מפרק וביקש חיפוי לנסיגת הפידיאנים בדרכם לצפון. המפ' קר השיב שהוא אינו יכול ל' פעול מטני שאין לו עדיין הור' את. כשביקש עראפאת להתקשר עם נשיא עיראק **אחמד חסן אל-באקר**, אשר הירבה ב' דיבורים על נכונותו לאמץ את המהפכה והמרד הפלסטיני, ה' תה התשובה: „אל-באקר איננו, הוא נמצא בצייר.“

האם תפרוץ בישראל מלחמת-תרבות בעיקבות מל' חמת-האזרחים בירדן? השבוע, בעיקבות סומון של **ריי מנו** ס' המגנה את השמחה-לאיד על מותם של אזרחים בירדן ועל מותו של **גמאל עבד-אלי נאצר**, הופיעה בידעות אחרות נות תשובה של **חיים גורי**. ביחוד יצא קיצטו של גורי על כ' לא היה שם בית שלא היה בו מת / וגא היה כאן בית שלא שמח לאיד. כתב גורי: „חשבת: אולי יש ב' ישראל בית אחד, שלא, שמח

אלכסנדר סולז'ניצין

חתן פרס נובל לספ' רות לשנת 1970, בו זכה למרות מיקומים של רבים שזכו עדיין את האיסור שהטילו שלטונות ברית המועצות, לפני 12 שנה, על הסופר בוריס פסטרנק לקבל את הפרס. משוכה סולז'ניצין השבוע בפרס, היה בדבריו רמז כי המצב בברית-המועצות עדיין לא נוה לסופרים: „לגבי ראיון עם עיתונאים מן המערב, יש לראות אותי כבלתי ניתן להשגה“, היתה תגובתו של הסופר עם היוודע לו זכייתו.

ספר ירוק בשם מחשבותיו של אריסטוסטל אונאסיס. עיקר הספר: איך להצליח בעסקים מבלי ל' שקר. דוגמאות? בבקשה: תאכל מעט ורחק מינות ואוכל עשיר כשיש לך גיב לעשות: לעולם אל תשוחח על עסקים כאשר אתה אוכל, שמור על שיוזף אפילו אם אתה צריך להשתמש במנורה. לגבי רוב האנשים שיי זוף רחורף פירושו שמש שהיא במובן זה — כסף; חייה ב' בניין אלגנטי — אפילו אם אתה צריך לקחת חדר בעליית-גג, מי פני ששם תתחכך כתף בכתף עם אנשים עשירים ומצליחים; שמור על צרותיך לעצמך.

שבוע למפיק **ג'ורא גודיק** המעלה עתה את הצגת בלש. ל' משרדו נכנס גבר דובר אנגלית והציג עצמו כ**יוק ארנולד**, שחקן יהודי-אמריקאי. „אני מש' תתף עתה בחזרות של בלש ב' ברודווי והייתי רוצה לפגוש את עמיתי הישראלי באותו תפקיד“, הוא ביקש. גודיק הסכים והפגיש אותו עם **יוסף שיקורח** הממלא את התפקיד במחזה. וכדי ש' ילמד משהו, הומין גודיק את האמריקאי לחזות בהצגה.

כדוגמת סיפרו האדום של היושבראש **מאו טסה טונג**, מופץ עתה באמריקה

ג'וזי כץ וצבי שיסל
מופיעים בסרטו של הבמאי בועז דוידזון, „שבלול“. שיסל, שהוא גם סרט אריק איינשטיין. ג'וזי מופיעה כידידתם של השניים ונערת גוגו. אנב, בגלל הופעת העירום של ג'וזי בסרט, הגבילה אותו הצנזורה רק למבוגרים. על תחתוניו של שיסל לא העירה הצנזורה דבר.